

Kieran Larwood

PĚT
ŘÍŠÍ

PODKIN
a nestvůry z Lesa
chmurných srdcí

Albatros

Podkin a nestvůry z Lesa chmurných srdcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kieran Larwood
Podkin a nestvůry z Lesa chmurných srdcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pro Piper

PODKIN
a nestvůry z Lesa
chmurných
srdcí

Kieran Larwood

Ilustroval David Wyatt

Přeložila Veronika Volhejnová

Albatros

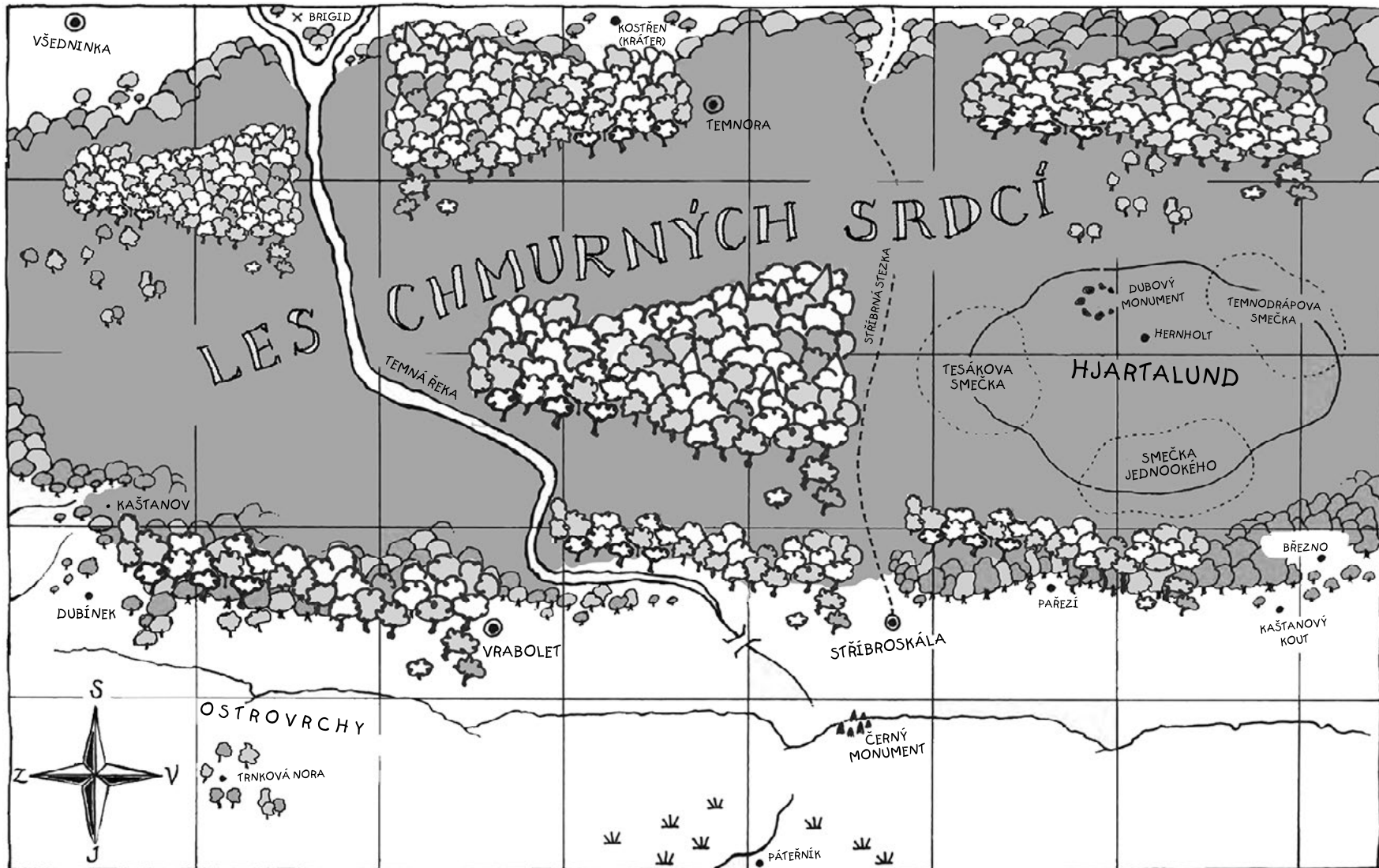

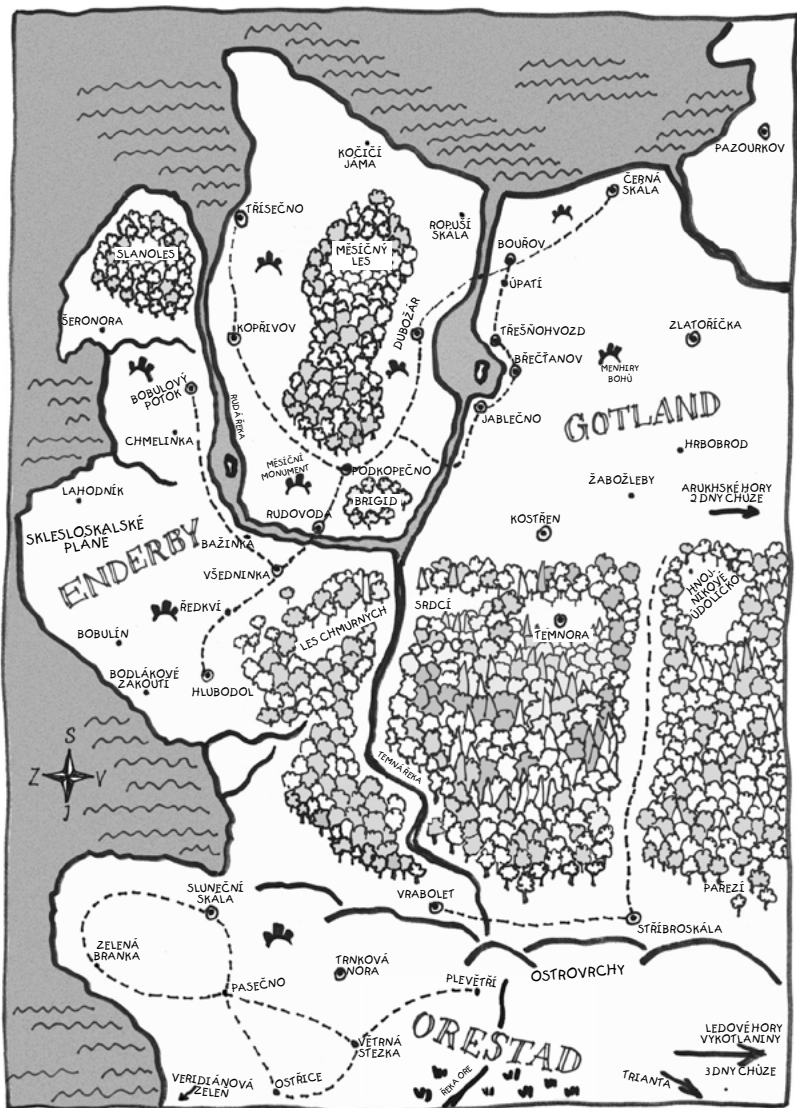
Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, zůstala smutně zastrčená v knihovně.
Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Větve na cestě se rozhrnuly a mezi nimi se vynořila nějaká postava. V měsíčním světle viděli jen siluetu, ale Podkin si všiml, že ten kdosi je neskutečně vysoký a mohutný, větší než jakýkoli králík, kterého kdy viděl. Na hlavě mu rostly parohy jako jelenovi. Takové parohy má ale jen jediná bytost. Teď už si Podkin byl docela jistý, že se mu to zdá.

„Hern,“ zašeptal. „Lovec Hern.“

„Ne, Pode,“ odpověděla šeptem Paz. „Tohle není bůh. Krom se mýlil. Ona opravdu existuje. To *je* nestvůra. Nestvůra z Lesa chmurných srdcí.“

PROLOG

Vypráví se, že za prvních dnů přišly do Laniky bohyně Estra a Nixa a zapudily do podzemí Gormalecha – Požírače světů. Nato celou zemi naplnily životem (a smrtí, protože to byla Nixina práce): rostlinami a stromy, hmyzem, rybami a samozřejmě králíky.

Králíky si bohyně vyvolily, aby vládli nad zemí, aby chodili a mluvili, jak to kdysi dělávali Prastaří. Daly jim oheň a přístřeší. Dokonce jim věnovaly dvanáct kouzelných Darů, aby byli v bezpečí.

Ale něco tu chybělo.

Estra si uvědomila, že život není *opravdovým* životem, pokud o něm nemůžete přemýšlet. Přemýšlet, mluvit a zpívat, předávat myšlenky a nápady těm, kdo přijdou po vás (až Nixa odvede svou práci), aby je mohli užívat, stavět na nich a přidávat k nim své vlastní.

Život, pomyslela si Bohyně, *je jeden velký příběh*. A potřebovala ho někomu vypravovat.

Povolala tedy Klariona, aby se k nim přidal, a ten se stal bohem písní a příběhů. Některé králíky si vybral za své bardy a poskytl jim požehnání: schopnost ponořit se do říše nápadů a tvořit, kdy se jim zachtělo; hledět na svět trochu jiným způsobem a viděné pak předat dál prostřednictvím slov, melodií nebo obrazů.

A tak se Pět říší naplnilo písněmi, příběhy, hrami, básněmi a obrazy a stalo se mnohem hezčím místem.

Bardi se rozhodli, že něco takového chce oslavu (a bardi hodně rádi slaví), a tak se smluvili, že se každý rok sejdou v jednom údolí Ostrovrchů, tam, kde se Enderby setkává s Orestadem, kde se v jarním slunci třpytí kruh obsidiánových kamenů známý jako Černý monument.

Tam můžou pít, tančit, nechat si tetovat uši a především šířit své příběhy a písně a dělit se o ně s ostatními bardy ze všech Pěti říší Laniky.

Klarionův festival: stanové městečko plné hluku a barev a především soutěž o Pohár Nejvyššího barda. Organizovaný zmatek zpěvu, uměleckých výstupů a medoviny, kde se obnovují stará přátelství a vznikají nová. Šťastný chaos radostných oslav.

Až na *tenhle* konkrétní festival.

Dnes ráno se bardi probudili a zjistili, že jejich milovaný Nejvyšší bard v noci zemřel. Smích se změnil v slzy, zpěv vystřídaly žalozpěvy a ze slavnosti se stal pohřeb.

Nixa přichází pro všechny králiky a každá píseň, příběh nebo báseň musí skončit. Pro Nejvyššího barda čas vyprávění příběhů vypršel. Ostatní bardi se ale postarají, aby jeho slova zněla dál a v nich aby pořád žil.

Ale nejdřív je čas se rozloučit.

Kapitola první

DÝM

„Proč pláčeš?“

Bard a jeho malý učeň Rue stojí u kruhu obsidiánových kamenů známých jako Černý monument a hledí dolů do údolí plného stanů, pódii a praporců. Ranní slunce se odráží od balvanů z vulkanického skla, obloha je pomněnkově modrá, mezi květinami se míhají drobní motýlci. Vypadá to na dokonalý začátek dokonalého dne.

A přesto má bard co dělat, aby se zoufale nerozvzlykal. Rty má stisknuté, zatíná pěsti, jeho tělo se tím úsilím doslova otřásá. Ale oči ho zrazují: slzy mu zmáčely tvář; stékají mu po nose a kapou na plášť.

„Proč jsi tak smutný?“ Rue starého králíka nikdy takhle neviděl. Visí bardovi na kalhotách a sám má chuť plakat. Bard není mocen slova, jen ukáže dolů na festival. Měla to být oslava: každoroční setkání bardů ze všech pěti říší, možnost vyměnit si nové písně, příběhy a ságy. Teď se z oslavy stal pohřeb.

Středobodem shromáždění je veliké šestiúhelníkové pódium. Ještě včera večer u něj seděli a sledovali, jak účinkující okouzlují publikum. Teď prkna rozsekali na pohřební hranici,

na kterou položili tělo Nejvyššího barda zahalené do duhových praporců, girland a věnců z narcisu. Pokud Rue věděl, Nejvyšší bard umřel během noci a všichni shromáždění ho teď oplakávají.

Bardi se shromáždili kolem hranice. Oblékli se do svých nejveselejších oděvů, přivázali si na hole barevné praporce, někteří si dokonce obarvili srst oranžovými, fialovými a jasně zelenými pruhy. Takhle shora to vypadá, jako kdyby se tu srazilo a rozbilo několik duh a jejich střepy naplnily údolí.

Rue se na to dívá a drbe se na uchu. „Já myslel, že když někdo umře, tak se nosí černá,“ podiví se. „Vypadá to, jako kdyby něco slavili.“

„On... on vždycky... černou nesnášel,“ vypraví ze sebe bard, ale málem ho znova přemůže pláč. Dole se zablýskne, někdo zapálí hranici a plameny začnou olizovat hromadu dřeva. Duhové praporce pomalu černají a scvrkávají se.

„A ty jsi ho tedy znal?“ ptá se Rue. Nemůže pochopit, proč jeho mistr tak truchlí po někom, koho viděli jen na pódiu.

„Znal... dobře,“ vypraví ze sebe bard.

Z hranice teď stoupá dým. Dřevo proložili kadidlem a bylinami. I tady nahoře cítí Rue náznak té vůně: pačuli a levandule. Sladký bílý kouř stoupá a vánek ho odnáší.

„Tak proč nejsme tam dole mezi ostatními?“ Bard ho vytáhl hned za úsvitu z postele a Rue se těšil na další den, kdy si užije slavnost. Připadalo mu nefér, že o ni přijdou, i když je tohle tak smutná záležitost.

„Proto,“ odpoví stručně bard. Vztáhne ruku, jako by se chtěl dotknout dýmu, který se lenivě vine z údolí. Rueovi se zdá, že

ho zaslechl šeptat „sbohem“. Pak se bard obrátí a odchází, Ruea táhne s sebou.

Celé dopoledne kráčejí na východ po hřebeni hor a bard drží tak rychlé tempo, že Rue lapá po dechu. Králíček má spoustu otázek, ale nemá čas je položit (a má podezření, že přesně proto bard tak spěchá). Bublají v něm tak, že musí při chůzi hopsat a poskakovat. Když bard konečně udělá přestávku, aby si odpočinuli, vyrazí z Ruea jedna přes druhou, jako když překypí konvice.

„A jak to, že jsi znal Nejvyššího barda? Jak vlastně umřel? Proč jsme museli odejít tak brzo? Má to něco společného s tvým opravdickým jménem? Jak se vlastně doopravdy jmenuješ? Proč mi to nechceš říct? A kam teď jdeme?“

Bard se sveze na zem. Natáhne si nohy, zasténá, pak ulehne na záda do měkkého vřesu a hledí vzhůru na nekonečnou, čistě modrou oblohu.

„Ty si mě nevšímáš? Proč si mě nevšímáš? Protože se moc ptám? Je to tak? Je?“

Bard dál mlčí, ale poklepe na zem vedle sebe. Rue s povzdechem pustí hůl a batoh a lehne si vedle svého mistra.

„Když ti řeknu, proč jsme museli odejít, slíbíš mi, že budeš pět minut mlčet?“ zeptá se bard. Rue si uvědomí, že bardův hlas zní napjatě a trochu ochraptěle.

„Pokusím se,“ odpoví Rue.

„Jak jsem říkal, Nejvyššího barda jsem znal dobře. Když jsem byl mladší. Kdysi pro mě byl něco jako otec. Když zemřel můj vlastní otec, byl jsem ještě hodně malinký.“

„Jak umřel?“ zeptá se Rue, pak se kousne do jazyka a jen doufá, že nepřerušil ten proud informací, kterého se konečně dočkal.

„To tě nemusí zajímat,“ odpoví bard. „Ale Nejvyšší bard – i když tenkrát to byl jen obyčejný bard – mě vychoval a naučil mě všechno, co umím. Strašně rád bych byl tam dole u hranice, zpíval písně a vyprávěl o něm příběhy. Ale je to příliš nebezpečné.“

„Nebezpečné?“ Rue se posadí a vytřeští na mistra oči. „Myslíš ten oheň, pačuli a to všechno?“

„Ne,“ zavrtí hlavou bard. „Je to nebezpečné proto, že mě hledají. Hledají mě zlí tvorové. Proto musím pořád nosit kápi. A proto nikomu nemůžu říct, kdo jsem.“

„Proč tě hledají? Co jsi udělal?“ Rue si nemůže pomoci – do hlasu se mu vkrádá potouchlé nadšení.

„Nic *tak moc* zajímavého,“ odpoví bard. „Jen jsem vyprávěl nesprávný příběh nesprávným lidem, to je všechno.“

„A ti, co tě hledají, nosí černé pláště?“ zeptá se Rue. „A pod nimi meče?“

„Mohli by,“ kývne bard. Natáhne se a stiskne Rueovi paži. „Proč? Viděl jsi někoho takového? Někdo nás sledoval na festivalu?“

„Ne,“ zavrtí hlavou Rue. „Na festivalu ne.“

„Takže sis to jenom představoval,“ oddechne si bard.

„Ani ne,“ odpoví Rue. Zvedne prst a ukáže do kopců tím směrem, odkud přišli. „Támhle je jeden takový a kouká na nás.“

„Cože?!“ Bard vyskočí a zadívá se na západ, kde skutečně asi padesát metrů od nich bez hnutí stojí osamělá postava. Osoba v černém rouchu, jejíž plášť s kápi se lehce vlní ve vánku. Bard zahlédne pochvu s mečem a šedou tlapku, která lehce spočívá na jílcí.

„U fousků!“ zakleje a popadne batoh a hůl. Obrátí se k východu, ale tam – přímo na stezce před nimi – stojí dvě další podobné postavy. Nikudy se nedá uniknout. Po obou stranách jsou jen příkré srázy, kde by rychle zakopl a stejně by ho chytili.

„Jsme v pasti, co?“ vydechne Rue a ret se mu začne chvět.

Bard odpoví jen: „Je mi líto.“ Znovu se sveze na zem a čeká na neodvratný příchod těch cizinců.

Bard sedí mezi křídovými skalami a vřesem, poslouchá zvolna se přibližující kroky svých vrahů a rozhlíží se po tom úžasném výhledu. Tady nahoře na hřebeni Ostrovrchů je vidět Les chmurných srdcí od obzoru k obzoru, nepřerušovaný oceán zeleného listí ve všech možných odstínech.

Zvláštní, myslí si. Téhle chvíle jsem se bál víc než rok. Ale když přišla, vlastně mi to ani nevadí.

A je to pravda – cítí se docela klidný. Za chvíli se stane ta nejhorší věc, jakou si lze představit, a on s tím nemůže nic dělat. Všechny obavy, strach a napětí skončily. Samozřejmě že mu budou chybět jeho přátelé: malý Rue i sestra a bratr.

Podkin. Tak ho přece jen už neuvidí. Vážně měl zůstat v Trnkové noře ještě chvíli. Měl ho pevněji obejmout, když odcházel...

Ale ani s tím teď nemůže nic dělat.

Znovu se zadívá na les. Kolik času tam strávil, kolik dobrodružství prožil. A za chvíli ho tady zabijí, a přitom dole pod těmi listy a větvemi, v chladné mechové temnotě lesního světa, půjde život dál jako předtím.

Bard povzdechne, uchopí Rueovu ruku do své a pevně stiskne. Vrazi v pláštích už jsou tady. Kroky se zastaví a Rue překvapeně vyjekne.

„Koukni!“ ukáže. „Mají masky z kostí! Jsou to kostečnice jako Zarza z toho příběhu, co jsi mi vyprávěl?“

Bard vzhledne ke třem postavám, které ho obestoupily. Mají dlouhá černá roucha a pláště s kápí. Pod kápěmi se sluneční světlo odráží od leštěných kostí s vyřezávanými smyčkami, spirálami a runami. Z děr v maskách ho sledují tři páry očí: chladných, vyrovnaných, bez emocí.

„Ano,“ kývne bard. „Jsou to kostečnice. Ale nemusíš z toho být zase tak moc nadšený. Koneckonců mě přišly zabít.“

Jedna z postav sáhne pod plášť. Klid, který bard pociťoval ještě před chvilkou, se náhle rozplyne.

„Počkej,“ řekne. „Než to uděláš – prosím, ať to ten chlapec nevidí. A ve vaku mám pár drahokamů. Jsou vaše, když ho místo mě odvedete zpátky na festival... však víte... potom... a najdete někoho, kdo by se o něj postaral. Víte, je to můj učeň. Potřebuje studovat naše umění...“

„Já jsem tvůj učeň?“ Rue div nevyskočí z kožíšku. Bard si uvědomí, že králíčkoví ještě neřekl o své debatě s Nejvyšším bardem. Nejspíš se o tom měl zmínit. Ale ten pohřeb...

„Vypij to,“ vyzve ho kostečnice a zpod pláště místo očekávaného nože vytáhne lahvičku. „S učněm si starosti nedělej.“

„Jed?“ podívá se bard. „Myslel jsem, že to je spíš styl Stínových klanů z Vykotlanin. To už nepoužíváte dýky?“

„Vypij to,“ zopakuje kostečnice.

Bard lahvičku odzátkuje a přičichne k ní. Kozlík, náznak máku. Je to cítit spíš jako nápoj na spaní než něco smrtícího.

„Nedělej to!“ vykřikne Rue s uslzenýma očima. Bard mu položí ruku na rameno.

„Klid,“ řekne. „Jestli jsem se za svůj život něco naučil, tak to, že se nikdy nemáš přít se třemi smrtelně nebezpečnými zabijáky, kteří tě můžou rozsekat na dvacet kousků dřív, než stačíš mrknout.“

A než ho Rue může zastavit, nalije směs do sebe. Chutná to trpce, ústa mu znecitliví. Ještě rozezná nejasný náznak magnolie nebo snad levandule...

... a pak už nic.

Kapitola druhá

PÁTEŘNÍK

První věc, kterou bard vnímá, je lehké pohupování, tu a tam přerušované nepříjemným nadskočením. Leží na zádech, pod sebou má nějaké tvrdé dřevo a připadá mu, jako by mu někdo vycpal hlavu angorskou vlnou.

Slyší pomalé skřípání dřeva o dřevo a škrábání zvířecích tlapek o udusanou zem. Někde opodál se ozývá šustění rákosí, houkavé volání bahenních ptáků – nejspíš lysek – a vysoké tóny bzučení všudypřítomného hejna komárů.

Takže ještě nejsem mrtvý, pomyslí si. Ale jsem na voze. Někam mě berou s sebou.

Má dost přesnou představu, kam to asi bude, a otevře jedno oko, aby se o tom přesvědčil. Vidí sice trochu rozmazaně, ale přesto rozezná Rueovu postavičku – sedí a pevně svírá plášť –, boky vozu a několik siluet, což budou pravděpodobně kostečnice. Nad sebou má široké, růžově zbarvené nebe. Slunce právě začíná zapadat.

„Ty jsi vzhůru!“ vyjekne Rue a div mu neskočí na hrud’.

„Jsi v pořádku?“ vypraví ze sebe bard, ale jeho slova jsou nezřetelná a slévají se. „Neublížily ti?“

„Ne, neublížily. Nic mi není. Sestry se ke mně chovaly docela hezky. Všichni jsme tě nesli ze svahu dolů a pak našly jednoho sedláka, co měl vůz, a přesvědčily ho, aby nás svezl. Myslím, že brečel a možná se i trošku počůral. Vezou nás do –“

„Páteřníku,“ dokončí místo Ruea větu bard. *Páteřník. Chrámová nora kostečnic*. Rozhodně to není místo, které by si bard kdy přál vidět. Nezabily ho hned, vezou ho k sobě do chrámu, aby to provedly pořádně.

Jedna z kostečnic se k němu přiblíží, jako kdyby chtěla jeho obavy potvrdit, a pohlédne na něj shora skrz otvory v masce.

„Proč jste mě musely uspat?“ zeptá se bard. „Nebránil bych se.“

„Pro jistotu,“ odpoví kostečnice. „Nebylo vůbec snadné tě najít.“

„Mého učně jste neuspali.“

„Je to hodný králík,“ řekne. Natáhne ruku, pocuchá Rueovi uši a on se na ni usměje. *Lasičko jedna zrádcovská*, pomyslí si bard.

„Už jsme skoro na místě,“ pokračuje kostečnice. „Měl by ses zkusit posadit.“

S trochou pomoci se bard dokáže zvednout. Hlava i zrak se mu postupně vyjasňují, takže rozezná povoz, roztřeseného sedláka na kozlíku i dvě hnědé krysy, které vůz táhnou po úzké cestě. Po obou stranách se do dálky prostírají močály a před nimi je mezi rákosím vidět mohutný kamenný hřbet. Nahoře má rozeklaný hřeben ostrých špiček, které vypadají jako páteř obrovské padlé obludy. Bard ví, že pod hřebenem leží místo, kde kostečnice po celá staletí žijí, cvičí se a uctívají Bohyni. Při tom pohledu se mu útroby sevrou strachem.

„Když jste mě už chytily,“ dokáže ze sebe vypravit, „nemohly byste mi říct, kdo vám zaplatil za mou smrt? Mám dost jasnou představu, ale rád bych si byl jistý.“

„To se brzo dozvíš,“ odpoví kostečnice. Vrátil se ke svým sestram a nechá barda, aby sledoval, jak se Páteřník přibližuje.

Vůz zastaví před branami a bard s Ruem sestoupí. Vyděšený sedlák ujíždí pryč tak rychle, jak jen jeho krysy dokážou běžet. Bard i Rue se až zajíknou při pohledu na dvě obrovské sochy po obou stranách dvoukřídlé brány, vytesané ze žulové skály. I přes všechny strach, že ho zabijí, dělá tenhle pohled na barda dojem.

Socha nalevo je půvabná králice v dlouhém rouchu ozdobeném pásem z lebek. V jedné ruce drží luk, druhá spočívá u boku na toulci se šípy. „Nixa,“ ukáže na ni bard. „Bohyně smrti a sestra Estry. Kostečnice ji uctívají.“

„A kdo je ta druhá?“ zeptá se Rue. Socha napravo představuje králici v masce, která drží obouruční meč s podivnou čepelí prohnutou směrem dozadu.

„To bude Cero,“ odpoví bard. „První kostečnice. Byla to princezna a měla se proti své vůli provdat za prince ze sousední nory. Ale šlo o past. Když její rod pozval budoucího ženicha a jeho rodinu do svého veledoupěte, cizí králíci tasili zbraně, místní pozabíjeli a ukradli jejich poklady.“

„A ona umřela?“ zajímá se Rue.

„Ne, přežila. Ale byla jediná. Odešla odtamtud a naučila se bojovat. *Hodně* dobře bojovat.“

„A pomstila se tomu hnusnému ženichovi?“